

Kõhwoe ormašas sellestaelisi püdustusti ülitõõga. Kui nad ühel niisugusel suurel sohtupäewal tollu tegusid, ei teadrud nad iel, tas soledat weremõngu ehl röömsat pulma nõha saowad. Selle teadmata oletu põroosi oli see osi tele põnew; rahwobulgole tegi see ettetulel röömu ja teigi mõtleja inimene ei suutnud sellest üleloobut leida, kest etts otsus olnud ju laebtuseoluse enese lões?

Sel poolmetšilul tuningal oli tütar, kes nii ilus oli, kui ta lõige ilusam ettefujutamise võim, ja niisumafuguse tulise ja maittusehiumuse meelega kui tuningas ise.

Kuid a lugu harililult illa on, oli neiu tuninga filmateras ja ta armastas teda enam kui tervet moaima.

Tuninga õueometnillude sekkel oli üks noormees, ilus ja ormas, oga alomaast soest, nagu romanilangelased, kes tuninga tütreid armastasid, illa on. See tuningatütar oli oga ema armastajaga mänga rohul, kest see oli lõige ilusam ja maitwom mees terves tuningriigis, ja neiu armastas teda mänga palavalt, ehl tuli selle palavuse sees nagu mitogi metšiliu peitus. Ülitu tuud edenes see armastuse lugu õnnelilult, kuni tuningas übel pääetal selle jälgale sai. Ta ei viititanud ega wanfunud mitte, lohusetäitmisse jaoks sammusid teha. Noormees pandi kohes finni ja määratli üks pääew, mil saatust tema üle „tuninga areenas“ pidi etjuse antma. See oli muidugi teada hõruldore sündmus ja kõik votasid suure põnewusega otsustatud pääewa. Niisugust lugu ei olnud ennemini veel iel ette tulnud; veel iel enne ei olnud üks alamjuigenud tuninga tütre pääale filmi heita. Pääroosi muidugi sai see lugu üksna igapäewasest; aga sel lõrral oli see alles uus ja imestusti äratam.

Kõik tuningriigi tiigripuurid otsiti läbi, et otsuse

täidesaatmisse jaoks lõige tugemamat ja vihaseimat looma leida. Ja neiude hult tervel maal, kes noored ja ilusad olid, sai hoolega läbi moodatud, nimelt ašhatundjate poolt, et noormees eneselise lohalise pruudi jaoks, kui saatust teda selle osaliselt pidi määrama. Kül teadis igaüks, et tegu, mis loebtusealusele suüns anti, tehnud olt. Za oli printsessi armastanud ja ei solanud seda sugugi, ta printsess ei teinud seda, aga tuningas ei oleks iel rabul olnud, et niisugute põhjuete pääroosi tema lohtupidamise viis, mis lõigile suurt röömu tegi, lõrvale oleks jääitud saanud.

Määratud pääew jõudis lätte. Ligidolt ja saugelt wools rabiross tollu, igaüks tahtis otsusetundi oma silmaga näha. Mõduud ja ruumid olid üleni inimest täis, ja need, kes enam siise ei mahutanud, pidivad müüri välismise ääre taga seitsmissega leppima. Tuningas ja ta õueslend istusid oma platsil — lõksutute raastu.

Kõik oli valmis. Antti märl. Tuninga trooni sobalt alt areena ääre seest läts üts lahti ja printsessi lastite sammus areenasse. Za oli nii ilus, et imestusejumini läbi rabwaridade täis. Waeralt pool lõigist päältwaatajatest olid teatnud, et üks nii ilus noormees nende seas elas. Mis tme, et printsess teda armastas! Kui sole aga noormeheli niisugusel soledal seisulohal viibida!

Kui noormees edasi sammus, leeras ta end ümber, et tembe järele tuninga ees summardada. Aga ta ei mõtelnud selle juures sugugi tuninga ligiduse pääle, ta filmad viibistiid printseesi nävl, kes isa paremal fael istus. Kui neiu loomus mitte nii poolmetšiif ei oleks olnud, ta ei oleks mitte siia tulnud, nüüd aga ei tahinud ta sellest lõbusi mitte ilma jäädva. Sellest filmapäigust